

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ—ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗΝ 1ην ΚΑΙ 15ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΚΛΗΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δελτίον τοῦ 'Ανω Κάτω. — 'Ερωσ καὶ ψυχὴ, ὑπὸ 'Αθηναίου. — 'Ο Δαίμων, ὑπὸ Δ. 'Αν. — 'Ανὰ τὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ 'Ηλίας Ι. Οἰκονομοπούλου. — 'Απόσπασμα ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων ἑνὸς ναύτου, ὑπὸ Ναυτικῷ. — Γερωντικὴ χαρὰ, ὑπὸ Κωστῆ Χαϊροπούλου. — Ναυτικὰ τραγούδια, ὑπὸ Ν. Δαμιανοῦ. — Μάρω καὶ Γιώργος, Βιδύλλιον, ὑπὸ 'Αναργύρου Φαρδούλη. — PARDON, ὑπὸ 'Αντωνίου Β. Τερζάκη. — Τὰ περίεργα τοῦ κόσμου, ὑπὸ 'Ηλ. Ι. Οἰκονομοπούλου. — 'Ερωσ-Γάμος Γυναῖκες. — 'Ρήνα ἢ Καρπενησιώτισσα, ὑπὸ Γεωργίου 'Ασπρέα.

Εἰκόνες: Δούριον. — Πολεμιστὴς 'Αἰνῶ. — Γυνὴ 'Αἰνῶ. — 'Ελθίρα Μαρασσό.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: 'Ετησίᾳ συνδρομὴ δραχ. 5.

— 'Εξάμηνος » » 3.

Τιμὴ ὑόλλου λεπτὰ 20

ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῷ: 'Ετησίᾳ φρ. χρ. 5.

— 'Εξάμηνος » » 3.

'Εν Τουρκίᾳ παράδες 30

— Γραφεῖον ὁδὸς Ζήνωνος ἀριθ. 9 —

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1895

ΤΟ ΑΝΩ-ΚΑΤΩ

Χωρίς θόρυβον, χωρίς ένοχλητικὰς ρεκλάμας, τῇ ἀπαιτήσῃ τῶν συνδρομητῶν του, τὸ «Ἀνω-Κάτω» μεταβάλλει μορφήν καὶ σχῆμα, καὶ ἀπὸ τῆς λεπτῆς του σατύρας ἤτις τοσοῦτον ἐξετιμήθη ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, εἰσέρχεται εἰς εὐρύτερους κύκλους δράσεως φιλολογικῆς καθιστάμενον οὕτω κατὰ πολὺ ὠφελιμώτερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας του. Τὸ «Ἀνω Κάτω» ἀπὸ τῆς πρώτης του ἐμφανίσεως ἐπίδειξαν ἀναμφισβήτητα δείγματα ἐπιμελείας περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐν αὐτῷ δημοσιευομένων, θέλει καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν αὐτὴν ἀκολουθήσει πορείαν ἐξασφαλίσαν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνεργασίαν τῶν ἐγκριτωτέρων παρ' ἡμῖν λογίων.

— Τῇ 15ῃ Μαΐου ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Μετὰ τῇ ἐξέλεξι τῶν ἐκλογῶν, διαρκέσασαν ἐπὶ 11 ἡμέρας, ἡ Βουλὴ συνήλθε τῇ 27ῃ πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου αὐτῆς. Ὡς τοιοῦτος ἐξελέγη ὁ κ. Ἄλ ἐξ. Θ. Ζαίμης διὰ ψήφων 148, τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Α. Αὐγερινού, ὑποψηφίου ὄλων τῶν ἀντιπολιτευομένων μερίδων λαβόντος ψήφους 41. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν της, προσεκλήθη δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης, ὅστις καὶ ὑπέβαλεν αὐτὴν μερὴν τῷ Βασιλεῖ τὸν κατάλογον τῶν νέων Ὑπουργῶν ὧν τὰ ὀνόματα εἶνε τὰ ἑξῆς:

Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης Πρωθυπουργός καὶ ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν, Ἄλ ἐξ. Σκουζές τῶν Ἐξωτερικῶν, Κυριακ. Μαυρομιχάλης τῶν Ἐσωτερικῶν, Δ. Πετρίδης τῆς Παιδείας, Ν. Σμόλενιτς τῶν Στρατιωτικῶν, Θ. Βάρβογλης τῆς Δικαιοσύνης, καὶ Νικ. Λεβίδης τῶν Ναυτικῶν.

— Ὡς ἡμέρα διεξαγωγῆς τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν καθ' ἅπαν τὸ Κράτος ὠρίσθη ἡ 30 Ἰουλίου.

— Εὐόωον ὑπῆρξεν τὸ δεκαπενθήμερον διὰ τὴν σταφιδικὴν ἀγράν. Ὁ ἐν Βελγίῳ εἰσαγωγικὸς δασμὸς ἠλαττώθη. Ἡ μετὰ τῆς Ῥωσσίας συνομολογηθεῖσα ἐπωφελεστάτη ἐμπορικὴ σύμβασις ἐπήνεγκε τὴν ἐντελὴν κατάργησιν τοῦ ἐπὶ τῆς σταφίδος δασμοῦ. Ἐδευκαίωθη ἐπίσης καὶ ἐξ Ἀμερικῆς ἀτέλεια.

— Σύντονοι ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐργασίαι τῶν προετοιμασιῶν διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1896. Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπέδξαντο τὴν ἐπίτιμον προεδρίαν τῶν ἐκεῖσε συσταθεισῶν πρὸς τοῦτο ἐδικῶν ἐπιτροπειῶν.

— Τῇ 17ῃ ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῶν ἐργασιῶν τῆς

μεταξὺ πλατείας Ὀμονοίας καὶ Θεοσίου ὑπογεύου ἐνωτικῆς γραμμῆς τοῦ Σιδηρ. Πειραιῶς—Ἀθηνῶν.

— Ἠγγέθη ἐκ Καρθασαρά ἡ ἐξόντωσις τῆς φοβεῆς ληστοσυμμορίας τῶν Τσακουραίων.

— Ἐπερατώθη ἡ περίρμος δίκη τῶν ληστοπειρατῶν τῆς Χάλκης, καταδικασθέντων τῶν ἐνόχων εἰς 20ετῆ πρόσκαιρα δεσμά.

— Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων διεξήχθησαν ἐπὶ τριήμερον οἱ ἀγῶνες τοῦ ἐν Πάτραις «Παναχαϊκοῦ γυμναστικοῦ συλλόγου».

— Πολυάριθμοι ἐκοινοποιήθησαν στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ προσθιασμοί.

— Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ βελτίωσις τῶν τιμῶν ἐν ταῖς χρηματιστικαῖς ἀξίαις, ἐνεκα ἰδίως τῆς μεταβολῆς τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς βελτιώσεως τῆς σταφιδικῆς ἀγορᾶς.

— Ἐπερατώθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ διάσῃμος δίκη Οὐάιλντ-Τάυλλορ, καταδικασθέντος τοῦ πρώτου εἰς διετῆ κατανασταστικὰ ἔργα.

— Φοβεροὶ ὑπῆρξαν οἱ ἐν Ἠπειρῷ σεισμοί. 14 κωμόπολεις καὶ χωρία κατεστράφησαν. Αἱ ζημιαὶ ὑπελογίσθησαν εἰς 100 νεκροὺς καὶ ἰσαριθμοὺς τραυματίας.

— Νέον σκάνδαλον καταχρῆσεν ἐν τοῖς μεσημβρινοῖς σιδηροδρόμοις ἀνεκαλύφθη ἐν Γαλλίᾳ, εἰς τὸ ὅποιον ἐνέχονται πολλοὶ πρῶτων ὑπουργοί, βουλευταὶ καὶ γερουσταταί.

— Ζωηρὰν διήγειρε συκίνησιν ἡ ἀγγελθεῖσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰδήσις ὅτι ἡ ὀθωμ. Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν σπογγαλιεῖαν εἰς τὰ τουρκικὰ παράλια. Ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης αἱ ἑλληνικαὶ ἀγοραὶ ζημιοῦνται πλέον τῶν 4 ἑκατομ. δραχμῶν Ἡ Κυβέρνησις ἐπελήφθη συντόνων ἐνεργειῶν.

— Ἐν ἐκκρεμότητι παραμένει ἡ διακανόνισις τῶν μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας σχέσεων. Ἐν τῇ παραχωρηθείσῃ εἰς τὴν δευτέραν νήσῳ Φορμόζῃ τῇ Ὀχιάον, οἱ ἐντόπιοι ὀπλαρχηγοὶ καὶ οἱ ἐκ Κίνας προσδραμόντες ἀντάρται ἐκήρυξαν τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα.

— Αἱ ἐν Κούβᾳ ταραχαὶ ἐξακολουθοῦσι, τῆς ἰσπανικῆς κυβερνήσεως ἀπαντησάσης μεγάλας δυσχερείας πρὸς καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως.

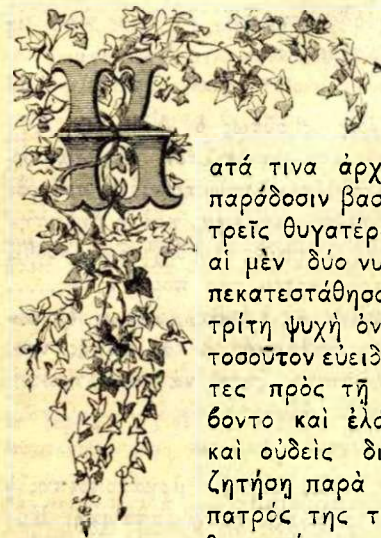
— Καθ' ὄλον τὸ 1894 διέπλευσαν τὴν διώρυγα τοῦ Σουέξ 3352 πλοῖα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 2386 ἦσαν ἀγγλικὰ.

— Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Δελφοῖς ἀνασκευαί, ἀνακαλυφθεῖσης μεγάλης πλακῆς ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου Θεάτρου, ἐφ' ἧς φέρονται ἀνάγλυφα Ῥωμαϊκῶν χρόνων, παριστῶντα ἐκ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους τὸν Γηρούνην καὶ τὴν σύλληψιν τῶν Διομήδους Ἰππων ἐπίσης ἀνευρέθησαν καὶ πολλαὶ συντετριμμέναι βαθμίδες τοῦ Δελφικοῦ θεάτρου.

— Τῇ 28ῃ ἀνεγνώσθη ἐν Πειραιεῖ ἡ κρίσις τοῦ Ρετσεινίου δραματικοῦ διαγωνίσματος. Κατὰ τοῦτο ἠξιώθη τῆς δάφνης καὶ τοῦ ἡμίσεως χρηματικοῦ βραβείου τὸ «Παιδομάζωμα» τοῦ κ. Δημ. Γρ Καμπύρογλου, ἐπηνέθησαν δὲ «Ῥήνα ἡ Καρπενησιώτισσα» τοῦ φίλου ποιητοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα καὶ ἡ «Πατρὶς» τοῦ κ. Ι. Νικολάου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

ατά τινα ἀρχαίαν μυθικὴν παράδοσιν βασιλεύς τις εἶχε τρεῖς θυγατέρας· ἐκ τούτων αἱ μὲν δύο νυμφευθεῖσαι ἀπεκατεστάθησαν καλῶς, ἡ δὲ τρίτη ψυχὴ ὀνομαζομένη ἦν τοσοῦτον εὐειδής, ὥστε πάντες πρὸς τῇ ἀγάπῃ, ἐσέβοντο καὶ ἐλάτρευον αὐτὴν καὶ οὐδεὶς διενόηθη ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ βασιλέως πατρὸς της τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς της.

Ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἡ κατὰ τοὺς μύθους τῶν Ἑλλήνων λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, ὅθεν λέγεται ὅτι ἐγεννήθη, ὀνομαζομένη διὰ τοῦτο Ἀναδυομένη, ἡ Ἀφροδίτη λέγῃ ἢ Ἐλικόβλεφαρος, ἐκ ζηλοτυπίας κινουμένη διέταξε τὸν Ἔρωτα, ὅπως αὐτὴν τιμωρήσῃ· ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα αὐτὸς οὗτος ὁ Ἔρως ἰδὼν ἠράσθη αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ τῆς ψυχῆς γονεῖς λαμβάνουσιν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμόν, ὅπως ἐνδύσαντες τὴν αὐτῶν θυγατέρα ὀδηγήσωσιν ἐπὶ τινος ὄρου καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπως παραδοθῇ νύμφῃ εἰς τινα ὄφιν. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἐναέριας φερομένη ἀφικνεῖται εἰς χρυσοφόρον τινα οἶκον ὑπηρετομένη ὑπὸ νυμφῶν ἀφανῶν, καθ' ἐκάστην δὲ νύκτα ἀνὴρ τις ἀόρατος προσεπέλαζε αὐτὴν καὶ ἅμα τῷ ἔω ἀνεχώρει.

Τὸ αἶσθημα τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς, ὑπερισχύει πάντοτε καὶ ἡ ψυχὴ λυπούμενη διότι εὐρίσκετο μακρὰν τῶν οἰκείων παραλαμβάνει τὰς θρηνοῦσας ἀδελφὰς ἐκ τοῦ ὄρου καὶ ὁ

δηγεῖ ταύτας εἰς τὸν πολυτελέστατον οἶκον, ἐνθα τῇ προτροπῇ τῶν ἀδελφῶν τῶν φθονησοῦν τὴν εὐτυχίαν τῆς ψυχῆς, ἀναγκάζεται νὰ φονεύσῃ ἢ ψυχὴ τὸν δράκοντα κοιμώμενον. Ταῦτα δὲ πάντα ἐγένοντο παρὰ τὰς παραγγελίας τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπέτρεπε τῇ ψυχῇ ὅπως ἀγάγῃ τὰς ἀδελφὰς της εἰς τὸν πολυτελεῆ ἐκεῖνον οἶκον.

Ἡ ψυχὴ ἐπομένη ταῖς συμβουλαῖς τῶν ἀδελφῶν λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας φονικὸν ὄπλον καὶ λύχρον, καὶ πλησιάζει εἰς τὴν νυμφικὴν οὕτως εἰπεῖν παστάδα, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸν ἀνθρωποκτόνον σκοπὸν της. Πλὴν ἐκπλήσεται παρατηρήσασα τὸ ἐκπαγλον κάλλος τοῦ ἀνδρός, ὅστις οὐδεὶς ἄλλος ἦτο, εἰμὴ αὐτὸς ὁ Ἔρως ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λάμπρότητι καὶ ἐν τῇ ἐκπλήξει ταύτῃ εὐρισκομένη ρίπτει ἀσυνειδήτως κατὰ γῆς τὸ φονικὸν ὄπλον, καὶ ψυχολογικῇ ταραχῇ εὐρισκομένη χύνει σταγόνα ἐλαίου ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἐρωτος, ὅστις παραχρῆμα ἀφυπνίσθη. Ἐμπλεως ὀργῆς ὁ Ἔρως (ἄλλως τε δικαίως) κατόπιν ἐπιπλήξεων ἀναχωρεῖ ἐγκαταλιμπάνων διαρκῶς τὸν οἶκον. Μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἐρωτος ἀφικνεῖται εἰς τινα ποταμὸν, συναντήσασα ἐνταῦθα τὸν Πάνα.

Οὗτος συμβουλεύει αὐτὴν, ὅπως ἐξίλεωσῃ τὸν θεόν.

Πείθεται τῇ συμβουλῇ ταύτῃ τοῦ Πανός, καὶ ζητεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν προσφιλεῖ θεόν· τοῦτον ἀναζητοῦσα φθάνει εἰς τὰ τῆς Ἀφροδίτης βασιλεία. Αὕτη ἐκ ζηλοτυπίας κινουμένη κρατεῖ ταύτην παρ' αὐτῇ ὡς δούλην καὶ ἐπιβάλλει αὐτῇ τὰς μάλιστα βαρείας τῶν ἐργασιῶν, ἃς ἐξετέλει τῇ συνεργείᾳ τοῦ Ἐρωτος, ὃς καίτοι μακρὰν εὐρισκόμενος ὁ μως ἡγόπα ἔτι ταύτην.

Μετὰ πολλὰς περιπετείας συνδιαλάσσεται μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡ ψυχὴ γίνεται ἀθάνατος καὶ ὁ ὑμένοιος συνδέει ἀρρήκτως τὴν

ψυχήν μετά τοῦ Ἔρωτος. Οἱ πλείονες τῶν φιλολόγων παραδέχονται ὅτι ἡ ψυχή ὑπερφαίνεται τὴν ψυχήν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ταύτην γράφουσιν ὡς πεταλίδα (ψυχήν).

Κατὰ τὰς ἀρχαίας μυθικὰς παραδόσεις δύο Ἔρωτες εἶναι γνωστοὶ ἡμῖν, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ Ὁρφέως ἀρχαιότατος πάντων τῶν θεῶν, καὶ ὁ νεώτερος ὃν γράφουσιν ὡς υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως, καὶ παριστάνουσιν ὡς παιδίον πτερωτὸν, φέρον βέλη καὶ τόξα καὶ φαρέτραν ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ἀθηναῖος

Ο ΔΑΙΜΩΝ

(ἀπόσπασμα)

Ὁ Δαίμων, τὸ Πνεῦμα τοῦ σκότους, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ πτώσιν του, ἀρχεται τῆς κατακτήσεως τῶν Κόσμων. Μετὰ μακρὰν ἀνά τὸ Σύμπαν περιπλάνησιν, καθ' ἣν ἄφθονα πανταχοῦ ἐσπεῖρε τῆς κακίας του τὰ σπέρματα, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν τῆς δεσποτείας του τὸ κράτος ἐξεδηλώθη ὑπὸ τὴν φρικτωδέστεραν αὐτοῦ ὄψιν, κατῆλθε καὶ εἰς τὴν Γῆν. Μειδιάμα ἀπαίσιον, εἰδεχθὲς ὡς αὐτὸς διαστέλλει καὶ πάλιν δι' ἀπειροστὴν φορὰν τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆ νεῖα αὐτοῦ κατακτῆσει· οὐδὲν δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ τῆς βορβοροπνοῦ πνοῆς του τὴν ἐπέλασιν ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ γηίνου πλανήτου ὀρθούμενος, ἐξαγγέλλει μέχρι τῶν ἀπωτάτων ἐσχατιῶν αὐτοῦ τὴν ἔλευσίν του. Αἴφνης ἀνέρχεται ἐκ τοῦ Χάους ἕτερον πνεῦμα ἐξ ἴσου ἀπαίσιον, ἐξ ἴσου εἰδεχθὲς, τὸ πνεῦμα τῆς Εἰμαρμένης, διαφισθητοῦν τὴν ἐπὶ Γῆς ἐξουσίαν ἣν ὡς λέγει, εἶχεν ἀπὸ καταβολῆς. Ὁ Δαίμων εἰς τὴν θεὰν αὐτῆς σαγηνεύεται· εἰς τὸ πρῶτον τῶν βλέμμα αἰσθάνεται τὴν ψυχήν του πλημμυρομένην ἀπὸ ἀγνωστὰ αὐτῷ αἰσθήματα, ἀκατανόητα. Καὶ ἀντὶ μίσους, ὡς μέχρι τοῦδε, λόγους καὶ μανίας, ἐκχέει γονυκλινῆς πρὸ αὐτῆς λόγους ἔρωτος θερμοῦ, μεγάλου. Ἡ Εἰμαρμένη εἰς τὰ δάκρυά του, εἰς τὰς ἰκεσίας του κάμπτεται, ἐνδίδει· ἐπέρχεται συμφιλίωσις, καὶ τὸ κράτος τοῦ Κόσμου διανεμόνται ἐξ ἴσου, ἡ Εἰμαρμένη καὶ ὁ Δαίμων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ νέου ἡμῶν ποιητοῦ μελετήματος ἐμπνευσθέντος πέρσι κατόπιν τῆς ἀκροάσεως τοῦ «Δαίμονος» τοῦ Λερμοντώφ, οὐτινος ἀπόγραμμα μικρὸν, παρατίθεμεν ὡ-

δε, τὸν ἐπὶ τῆς Γῆς πρὸ τῆς ἀνόδου τοῦ Πνεύματος τῆς Εἰμαρμένης μονόλογον τοῦ Δαίμονος.

«Αἰθαλόεις ὀρθοῦται ὁ Δαίμων κρατῶν διὰ τῆς μιάς χειρὸς βομφαίαν βαφεῖσαν εἰς κευθμῶνα Ταρτάρου, διὰ τῆς ἑτέρας δ' ἀνέχων ἀνεπτυγμένην τὴν σημαίαν, τὴν κελαινὴν, τῆς ἐπάρσεως. Καὶ γαυριᾶ οὕτω ὁ Ἄρχων τοῦ Σκότους, καὶ χεῖρει καὶ ἀγάλλεται βλέπων ἐκτεινόμενα ὁσημέραι τῆς ἐπικρατείας του τὰ ὄρια. Χάρτην παμμέγιστον ἔχει πρὸ αὐτοῦ, ἐν ᾧ διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ὁδὸν σημειοῖ, ἣν θέλει ἀκολουθήσει, τῆς καταστροφῆς.»

«Καὶ εἶναι φρικτὸς οὕτως ὁ Δαίμων. Τοῦ Σύμπαντος τὴν ἀστεροποικίλτον περγαμνὴν ἐμπροσθέν του ἐκτυλίσει βαθμηδόν, εἰς σσηρὸς δλόκληρος ἐκλυόμενος μειδιάμα, καὶ ἡ δηλητηριοστάλακτος τῆς βομφαίας του αἰχμὴ ἀκολουθεῖ ἐνστικτικῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν πορείαν τῆς.... Ἐπὶ τῆς Γῆς ἀπλήστως ὁ ὀφθαλμὸς του προσηλώθη, ἐνῶ ἄλλος ὀφθαλμὸς, ὁ τῆς ψυχῆς του, ὀφθαλμὸς ἐρεβοδίαίτος, ζητεῖ νὰ συμπληρώσῃ, ὅ,τι ὁ τοῦ σώματος ἀδυνατεῖ.»

«Καὶ εἶναι ὄντως μέγας, μεγαλοπρεπῆς ὁ Δαίμων ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ τῇ σατανικῇ. Κύκλω του χρέμπτεται φλόγας καὶ φρίκην καὶ ῥίγος. Κάτωθεν αὐτοῦ διανοίγεται Χάος, ὅπου θύελλαι ὠρυόμεναι ἐκζητοῦσιν ἐκάστη ἐναμίλλως τὴν διασκέδασίν του. Ὑπερθέν του ὁ Τυφὼν ἀπὸ πολλοῦ κατεργάζεται ἐκ νεφελῶν στέμμα, ἐνῶ περίξ του τὸ Πᾶν λαλεῖ τὴν γλώσσαν τοῦ θανάτου. Εἰς κοιτίδα ἀτέρμονα θανάτου φαντάζεται τὴν Γῆν ἀπασαν, καὶ ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐδαιμονίας του, εὐδαιμονίας Σατανᾶ, ἐρεύγεται κατὰ τοῦ Παντός λάβαν ὀργῆς ἀκράτητον καὶ χαιρεκακίας, καὶ ὡς Βακχίς μεμεθυμένη παραπαίει ἡ Γῆ εἰς ἕκαστον τοῦ προσώπου του σπασμὸν, καὶ ἐξοιδαίνονται ἐκ τῆς ἐπάρσεως αἱ σάρκες του.»

— Ἴδου ἐγὼ, φωνεῖ, καὶ ἡ φωνὴ του, προσομοία τῇ τῆς ἐξωρογιμένης τίγρεως, δονεῖ βαρυήχως μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ, τοῦ ἀτέρμονος κενοῦ τὴν ἔκτασιν, ἰδου ἐγὼ, τέλος, καὶ τῆς Γῆς κύριος καὶ παντοκράτωρ, ἰδου ἐπὶ τέλους καὶ τοῦ γηίνου τούτου δώματος ἐγὼ κυρίαρχος. Σάλλον ἐν τῷ πνεύματί μου αἱ καλλοναὶ του διήγειραν δινήεντα· ἡ ἀνέλιξις τῶν θαυμασιῶν

του περεξέκλινεν τῆς ὁδοῦ τῆς τὴν διανοίαν μου. Ἦτο τοῦτο πεπρωμένον; ἦτο θέλησις στυγερά τοῦ Αἰωνίου; Ἄγνοῶ. Ἐν μόνον μέσα μου αἰσθάνομαι κοχλάζον ἤδη, ἐν: μῖσος, μῖσος, μῖσος κατὰ τῶν καλλονῶν αὐτῶν τῆς φύσεως, μῖσος καθ' ὅλων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τῶν καλλονῶν.»

«Ἄ! ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν θριάμβων μου, ἀφοῦ πέπρωται μονάρχης καὶ τῆς Γῆς νὰ ἦμαι. ...Τίς τῶν πράξεών μου θὰ μοὶ ζητήσῃ λόγον; Τίς ὀπισθεν θὰ ὀχυρωθῇ τῆς ἀρετῆς, βάλλον κατ' ἐμοῦ τάχα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, τίς; ποῖος θέλει μοὶ διεκδικήσῃ ἔστω καὶ σπιθαμὴν μίαν μόνην Γῆς. Θεῖας ἐκβρασμα ὀργῆς, κατὰ τῆς θεῖας κηρύσσομαι παντοδυναμίας, ἀναγορεύων ἐμαυτὸν Οὐρανιάρχην, τὸν κεραυτὸν εἰς πάλην προκαλῶν, τὴν ἀρετὴν εἰς μάχην.... Τίς θὰ μοὶ διαμφισθητήσῃ τὸ δικαίωμά μου τοῦτο;»

«Ἡ γέννησίς μου ἀρχὴν δὲν ἔσχεν ἡ βασιλεία μου ποτέ, οὐδέποτε θὰ ἔχῃ τέλος. Τα πάντα ὑπέκυψαν ἐμοί, ταπεινωθέντα ὑπὸ τὴν μαστίγια τῆς δυνάμεώς μου. Πλανῆται, ἀπλανεῖς, δορυφόροι, κομηται ἀνεγνώρισαν τὴν κυριαρχίαν μου. Ἀπὸ τοῦ αἰωνίου τούτου τῆς Γῆς βήματος διακηρύσσω πρὸς τὴν Φύσιν σὺμπασαν τῆς ἰσχύος μου τὴν Αἰωνιότητα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος τῆς ζωῆς γεννήτωρ. Τίς κατ' ἐμοῦ θέλει ἀντιστῆ; ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ τῶν παθῶν ππραγωγός· τίς θέλει ἀνεγείρῃ ὑψάχυνα πρὸ αὐτῶν τὴν κεφαλὴν;»

«Δὲν ἐκδικοῦμαι, τὸν ὀλεθρον ἐπιδιώκων· τῆς ἐκδικήσεως εἶμι ἀνώτερος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ Θεὸς τιμωρῶν τοὺς τολμηροὺς καὶ ὑπερηφάνους· βασιλεύων τοὺς ἀνθρώπους, πολεμῶ τὸν Θεόν. Ἡ προστασία του χάνεται ὑπὸ τὸ θυμίαμα τοῦ φόβου, ὃν ἐμπνέει ἡ συμφορὰ. Καὶ τῆς συμφορᾶς ταύτης ἐγὼ μόνος εἶμαι τὸ ὄργανον τὸ μόνον. Ἄνευ ἐμοῦ ἡ Δόξα του θὰ ἦτο οὐτοπία πληροῦσα τὸ διάστημα· χωρὶς ἐμοῦ ὁ θρόνος του θὰ κατεκρημνίζετο αἰωνίως εἰς τὸ Χάος.»

«Ἐπάρχει θρίαμβος καὶ διὰ τοὺς δύο μας. Δι' ἐμὲ θρίαμβος ἀληθῆς, ἀερισπέτης: τὸ μῖσός μου· δι' ἐκεῖνον: ὁ φόβος, ὃν δημιουργῶ διὰ τοῦ μίσους μου. Ὁ γέλως μου, εἶναι ἡ ἀπήχησις τῶν ἀλγηδόνων τῶν κτισμάτων του· ἡ γαλήνη, ἡ ἡμέρα τοῦ Κενοῦ, εἶναι ἡ ἀπάντησις

ἡ αἰωνία εἰς τῶν ἀλγηδόνων τούτων τὴν ἀνάτασιν. Τίς λοιπὸν εἶναι μείζων ἐκ τῶν δύο μας; Δὲν ἐπράχθη ὁ βῆσις τῆς ἐργασίας μου ποτέ, διότι δὲν φράσσεται τὸ διάστημα μὲ δάκρυα ἀνθρώπινα, διότι δὲν συγκινεῖται ὁ Αἰώνιος ποτέ μὲ δάκρυα χυθέντα ἐξ αἰτίας μου.»

«Ἐπέκασα ἀείποτε τὴν φλόγα τῆς καταστροφῆς, διότι δι' αὐτῆς μόνον ὑφίσταμαι καὶ ἐνεργῶ. Ἐγὼ ὑπῆρχον καὶ πρὶν ἢ ὑπάρξω, ὑπῆρχον καὶ πρὶν ἢ ἐνοήσω καὶ ἐτι ζῶ. Ἦσθάνθη τὸν ζωὴν ἐν τῇ φθορᾷ, καὶ ἐν τῇ φθορᾷ διεῖδον τὸν γνῶμονα τὸν αἰωνόβιον τῶν σφέψων μου. Ἐπενόμευσα τὴν ψυχήν τὴν ἀνθρωπίνην εἰς τὰ συναίσθηματα καὶ αἰσθήματά της, διότι ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ καὶ μόνῃ διακρίνω τὸν ἀστέρα τὸν πολικὸν τῆς μοναρχίας μου.»

«Ἡ πάλη εἶναι ὁ σκοπός μου, καὶ χρῶμαι παντὶ μέσῳ πρὸς ὑπόθαλψίν της. Μάρτυς τὸ Σύμπαν. Δακεσίθυμον εἶναι τῆς ὀργῆς μου τὸ μένος, διότι τοιοῦτο πρέπει νὰ ἦναι. Τί ὠφελεῖ εἰς τὰ κοιμώμενα ταῦτα πλάσματα ἡ ἀθωότης; πῶς θέλει θεωρηθῇ ὀνήσιμος ἡ ἀρετὴ ἄνευ ἐμοῦ; Περινοστοῦσα τὴν κακίαν εἰς αἰεὶ ἡ ψυχὴ μου, εἰς αἰεὶ ἐμπνέεται ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ ἔργον της τὸ πένθιμον, χωρὶς ὧ! χωρὶς πένθιμον νὰ αἰσθάνωμαι καὶ τὴν ψυχήν μου. Μερμινῶσα ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ὑποσκάπτει βαθμηδόν πλειότερον τὸν βόθρον τῆς ἐξοντώσεως, χωρὶς καὶ τῆς ἐξοντώσεως νὰ μὲ θέλωσιν αἱ οἰμωγαὶ καὶ νὰ μὲ τέρπωσιν οἱ θρήνοι....»

«Ἀναπαύθητε ἡλίθιοι! Ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν αἵματορρόφων σπλάγγων μου μεταγγίζω πᾶσιν ὑμῖν τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ τῆς πνοῆς μου τὸν ἰὸν τοῦ πάθους καὶ τῆς συμφορᾶς. Ἡ κατάρτα μου, μανιωδέστερα καταιγίδος, ἄς ἐπιπέσῃ ἐφ' ὑμῶν πάντων δίκην πανώλους. Λογισμοῦ ταχύτερα ἄς διηθηθῶσι διὰ τοῦ σώματός σας τὰ σπέρματα τοῦ μίσους μου, καὶ κέντρων, τῆς ἀράς μου ἡ ἀπήχησις, ἄς διεισδύσῃ ἐρρωμενέστερον δι' ὅλων τῶν αἰσθήσεών σας.»

«Κατεναντεύομαι σήμερον καθ' ὑμῶν, διότι χωρὶς ἐμοῦ ἀδυνατεῖτε νὰ ὑπάρξῃτε κατεξανίσταμαι, διότι προαισθάνομαι ἄνευ τῆς ὀργῆς μου, τὸν θανάτον σας, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ ζήσητε, νὰ ζήσητε, διότι οὐδὲν εἶμι ἄνευ ὑμῶν, χωρὶς οὐδὲν ἄνευ ἐμοῦ, ὑμεῖς. . . Ποῖον μεγαλεῖον! νὰ ἦσαι

της καταστροφής Θεός, και να βλέπης έρπον το Παν υπό τούς πόδας σου, να βίπτης κατά πρόσωπον του Πλάστου της όργης τόν σιελον, και να ρυθμίζης τούς παλμούς της Αιωνιότητας προς τούς παλμούς καρδιάς Σατανα! . . . ποίον μεγαλείον! . . .»

* *

«Και να υπάρχουν άνθρωποι εδώ όνειροπολούντες ειρήνην αιωνίαν . . . χά, χά, χά! Μωροί! ειρήνην, ήρεμίαν, θέλετε, ζώην αιδίως εν ταίς άγκάλαις άρετής άφθόου, πινηράς . . . Νά, λοιπόν, ζώην, της πνοής μου τόν ίόν. Νά, ειρήνην, της βομφαίας μου τήν κλαγγήν τήν ποιηλίστονον. Το κράτος μου έπαγιώθη, και του κράτους μου τούτου άρπαγες σεις και συληται άκούσιοι ζήσατε με τα ψυχία του ως δοϋλοι, ών το αίμα θα πληροί δια τών αιώνων τόν κρατήρα της δόξης μου, και ών τα πάθη θα εξοργίζωσιν εις άγγελλιάσιν μου ένα Θεόν! . . . Έ! τίς εξ ύμών, ή ποίον τών πνευμάτων του Άπειρου εις τόν θριαμβόν μου τούτον θ' αντιμετωπισθής; »

▲.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

[ε ί κ ώ ν]

Άν και από πολλή ώρα έχει χτυπήσει μεσημέρι και ή ζέστη έχει σαρώση τόν κόσμο από τούς δρόμους, αυτός, το σώμά του σωριασμένο επάνω εις ένα μαύρο καναπέ έκει εις τή γωνία του καφενείου, ξεβιδωμένο, παράλυτο, σάν χωρίς κόκκαλα και το γυμνό κεφάλι του γερμένο στο δεξί του χέρι, έχει βυθισθής εις όνειρα γεροντικά και ό νοϋς του έχει άποναρκωθής και τα νευρά του έχουν χάσει τήν έντασίν τους.

Η άτμοσφαιρα είναι βαρεία, πυκνή, θερμή γεμάτη από μύγες που τόρα φτερουγίζουν με βόμβο μέσα της και τόρα διπλώνουν τα μίπροσκοπικά τους φτερά επάνω εις τα χύματα του καφέ και της σακχάρους τα λείψανα.

* *

Μόνος του με τόν ναργιλέ οδυμένο πλησίον του, με τή στάχτη του σκορπισμένη επάνω εις το ξεθωριασμένο μαύρο πανταλόνι

του, με τήν έφημερίδα σφιγμένη στα δάκτυλα, ό γέρω-συνταξιούχος έχει άποκοιμηθής έκει χάρω, ποιός ξεύρει από πόση ώρα, ένω ή μικρή γάτα του καφενείου ροχαλίζει κουλουριασμένη μέσα εις το ψηλό του καπέλλο, ανάποδα βίγμένο εις τόν καναπέ. Μία μύγα άδιάκριτη πετā με θόρυβο τριγύρω από το κεφάλι του και στέκει και το τοιμπά και πάλι ξεφεύγει εις το βαρύ σήκωμα του χεριού του

Και του γεμίζει κόμβους το νήμα του γλυκού του όνειρου.

* *

Πρέπει τρώντι πολύ γλυκά να έχη άποκοιμηθής!

Τα μάτιά του μέσα από της μισοκλεισμένες γρίλιες τους λάμπουν από στιγμής εις στιγμήν και σάν να θέλη μέσα στον ύπνο του να μιλήση, να φανερώση το μυστικό που κρύβει στα στήθη του, άνοιγοκλύει το στόμα και ή γραμμές της χαράς ζωντανεύουν άπάνω εις το κίτρινο πρόσωπό του.

Κάτι με ώθει να μάθω το τρυφερό του όνειρο. Πλησιάζω.

Και εις τήν έφημερίδα, ακριβώς εις το μέρος που τήν οφίγγει με τα κοκκαλιάρικα δάκτυλά του άναγινώσκω. «Ένεκα τών έπερχομένων άγιών ήμερών του Πάσχα, ό ταμίας . . . θα κάμη αύριον πληρωμάς τών συντάξεων!

Κωστής Χαιρόπουλος.

ΗΛΙΑ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Α'.

Άπό Σουνίου εις Άθήνας.

Άπέραντος σελαγίζει πρό τών έκπλήκτων όφθαλμών του περιόδευτου ή κυματόεσσα έκτασις του Μυρτώφου. Λείχει τήν ένδοξον του Σουνίου άκτὴν άφρόεν τό προσπαίζον κύμα, και σπώμενον, άποσύρεται φρίσσον επί τή βίγνηλή έπαφή της άμμόδους άκτὴς εις τα πέριξ. Μακράν άναδύουσι τῆδε κάκεισε εδώ σκιεραι έκει γλαυκόφαιαι αί κορυφαί τών Κυκλάδων. Και πέραν, όπου ό όφθαλμός δέν φθάνει, όπου ό

πόντος συγγέεται προς όρίζοντα ως αυτός γλαυκόν, άνακαλύπτει ή φαντασία τās εκ χειρός καλλιτέχνου λαξευθείσας άκτās της αίμοσταγούς της Μεσογείου μάρτυρος, της άλυσοδέτου Κρήτης . . . Έκει τό μεγαλείον του παρόντος: εδώ οι στύλοι του ναού της Σουνιαδος Άθηνας, ή δόξα του παρελθόντος: και εν τῷ μέσῳ ό άπέραντος πόντος, τό διάστημα θα έλεγες όπερ χωρίζει ήμάς από της άρχαιότητας. . . .

Σιγή βασιλεύει εις τα πέριξ. Έδώ-έκει διαυλακούσι τό υδάτινον κάτοπτρον κατάλευκα ίστια, ών τα σκάφη ως μαύρα παράσημα κατακοσμοϋσι τήν άπαστράπτουσαν έκτασιν.

Στενάζει επί της άκτὴς τό όγκούμενον κύμα και σκιρτά εις τα στήθη εκ πλημμύρας συκινήσεως ή καρδιά. Ό λιθινος αυτός σκελετός ποίαν δέν άποκαλύπτει άθνάτον έποχὴν! Σιγῆ ή ψυχή πρό του μεγαλείου. Όσει δια στέμματος θριμματισθείσης δόξης θαρρείς ότι κοσμείται ή άπότομος κρημνώρεια του Σουνίου. Ό νοϋς παρωθείται μετάρσιος εις έποχὴν άλλοίαν, εις χρόνους αιδίου αϊγλης, πρό της άποτυφλούσης άκτινοβολίας της όποιας φαίνεται μικρόν, πολύ μικρόν, τό παρόν.

«Κάθε Κολῶνες», ώνόμασεν ό σύγχρονος ναύτης τήν Σουνιαδα άκραν. Ό Έλλην πάσης έποχὴς έγνώρισε να θαυμάζει κ' έθεώρησε καθήκον του να λατρεύη τό μέγα του παρελθόν. Άλλά, παρέλθωμεν τήν άπόδοστον άκραν. Εις χρόνους μικρούς, ή άνάμνησις έπουρανίου παρελθόντος συντρίβει καρδιάς, δέν έπουλώνει πληγās, καιτοι του πατρός ή δόξα δικαιοί τόν υιόν να ύψωση υπερέσανον τό μέτωπον.

Έκτάκτως γραφική άνελίσσεται προς άρκτον ή λαυρεωτική παραλία, της έσχατιά είναι τό Σούνιον, και πρόκειται της ανατολικής πλευράς αυτής ή έπιμήκης νησις Μακρονήσι ή Έλένη, της άλλοτε έφημίσθησαν τα μεταλλεία, άπαρτιζομένη εκ χθαμαλής βουνοσειράς και φράττουσα τήν έντευθεν προς τās Κυκλάδας θεάν, ένῶ μόλις υπεράνω αυτής διαφαίνεται ξηρά και πετρώδης ή Κέα με τήν επ' όροπεδίου όμώνυμον αυτή κωμόπολιν.

Νομίζεις ότι κατετήθη δια σμίλης ή άκτὴ αυτή επί της σιδηρούγου γῆς ήν σχηματίζουν τα χθαμαλά της Λαυρεωτικής βουνά. Το έδαφος καιεί και τρίζει υπό τούς πόδας, μελανόν πολλαχού ως εκ κρατῆρος ήραιστειου διαχυθείσα λάβα.

Η μεταλλούχος χώρα, εκ της όποιας τασούτος τό παλαι είσεκομίζετο εις τās Άθήνας πλου-

τος και ήδη μόνον εκ τών σκορειών σχεδόν της εργασίας εκείνης τόσον εξαγεται μετάλλο, ή μεταλλοπληθής αυτή γῆ άπαρτίζει τόν σημερινόν δήμον Λαυρεωτικής.

Ό δδοιπόρος εύρίσκειται αίφνιδίως εδώ κάτω, εις τήν έσχατιάν της Στερεάς, ένώπιον νέου κόσμου ειδικής δράσεως, ένώπιον καινοφανούς είκόνας άπαρτιζούσης άλλθές πανδαιμόνιον, και έμβλέπει εις τήν πυρετώδη εκείνην κίνησιν είκόνα σμικράν μεν άλλ' άρκούσαν όπως τῷ δώση άκριβῆ πως ιδέαν της πολυμύχθου και έπικινδύνου μεταλλευτικής εργασίας.

Εύρισκόμεθα εις τό Λαύριον,

Η σιγή τών περιδόξων άκτῶν του Σουνίου άντιτίθεται εις τό οϋς του ταξειδιώτου προς τόν άένναον θόρυβον της εύέλπιδος αυτής πολίχνης.

Τήν μεταλλόπλουτον πόλιν συνιστώσι δύο συνοικισμοί: τα «Έργαστήρια», ένθα εύρηται τα παμμέγιστα έργοστάσια της εκκαθάρσεως και άναλύσεως του μεταλλεύματος, εν οίς θαυμάζει τις τό πολυδαίδαλον του συστήματος, όπερ εν τούτοις τόσον απλώς άποχωρίζει εκ της άμόρφου γαιώδους μάξης τό πολύτιμον μετάλλο. Θαυμαστά είναι τα χυτήρια του μεταλλεύματος, έξ ών ως πυρίον χείμαρροι εξαμούνται εκ τών χαινόντων στομάτων τών αναλυτήρων τα βευστά τών μετάλλων κύματα, μετατρεπόμενα εύθες κατόπι εις άπαστράπτοντας κόνους έντός καταλλήλων δοχείων και συσσωματούμενα υπό τήν έπήρειαν του άτμοσφαιρικού αέρος. Και ή Νεάπολις.

Η διπλή αυτή πολίχνη του Λαυρίου άποτελεί σήμεραν τήν έδραν του δήμου Λαυρεωτικής 9 ώρας και 54' απέχουσα τών Άθηνών, μεθ' ών συνδέεται δια σιδηροδρόμου και οικουμένη υπό 5-6 χιλιάδων κατοίκων ών οι πλείστοι άπαρτίζουν τόν εργατικόν πληθυσμόν τών μεταλλείων.

Ό,τι τό γραφικόν παρουσιάζει ό λιμήν του Λαυρίου, εις τόν όποιον είσι πάντοτε προσηραγμένα εύάριθμά τινα σκάφη, θεώμενος ίδίως εκ τών ύψωμάτων άτινα περιθείει ό ένωτικός τών μεταλλείων σιδηροδρόμος δι' οϋ φθάνομεν εις τήν Καμάριζαν, άρ' οϋ διέλθωμεν σκοτεινήν και πινηράν σύραγγα 300 μέτρων μήκους. Θαυμαστή έπίσης είναι ή ανά τα πέριξ θέα εκ του λόφου της Καλλιθέας, όστις ύψύται ήλίγον υπεράνω της χαώδους έξόδου τών μεταλλείων της ελληνικής εταιρείας, ήν πάνυ εύδοκίμως διευθύνει ό κ. Κορδέλλας, της γαλλικής διευθυνομένης υπό του κ. Σερπιέρη.

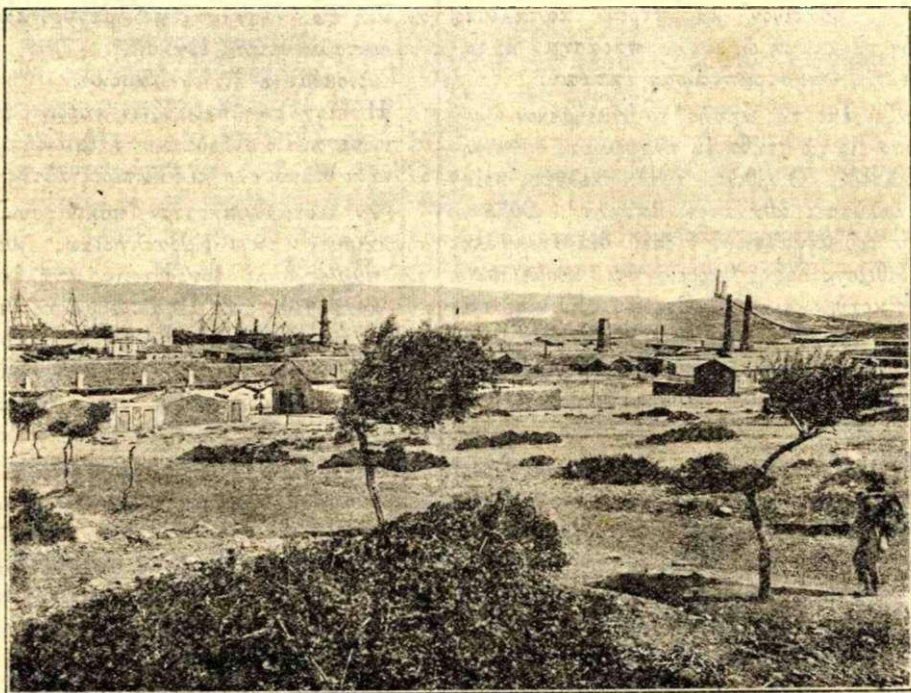
Μαύρη όπή, ως στόμιον άληθούς κλάσεως, πρό τών παραστάδων τής όποιας άναζητεϊ κανείς τόν Χάρωνα και τόν Κέρβερν, διανοίγεται κάτω έκει εις τήν ρίζαν του λόφου, οίονει προσπαθούσα να καταπίη τó αϊγληφόρον τής λαυρεωτικής ήμέρας φέγγος.

Εισδύσωμεν έντός αύτης.

Εύρεϊα κλίμαξ έκτάκτως άνωμαλος, ως εκ τής άεννάου αύτης χρησιμοποίησεως, έπ' αύτου

του εδάφους έσφηνομένη, οδηγεί εις τά σπλαγχνα του Λαυρεωτικού εδάφους, όπόθεν ή ανθρώπινος χείρ μοχθεϊ να εξαγάγη τó τόσας διατρέφον ύπάρξεις μέταλλον. Ο όδοιπόρος κατέρχεται αύτην παραπαίαν, αν δέν φροντίση να εισδύση εις τās ύπογείους αύτας σιδηροτμητους στοάς δια τής άντιθέτου όμαλής και ίσοπέδου σχεδόν με τó εδαφος εισόδου.

(Ακολουθεϊ)

ΔΑΥΡΙΟΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΝΟΣ ΝΑΥΤΟΥ

Ο Δεκέμβριος και τó 189 . . έφθινον.

Ψύχος δρ μύ, ψύχος διαπερών ως ηλεκτρικών ρεύμα τά ένδύματα και εξικνούμενον μέχρις όξέων, ψύχος τήν έντασιν του όποιου, άπαξ ή δις θά έδοκίμασαν οι κάτοικοι τής πρωτεύουσας, ήνάγκαζε τους όλίγους άλλως τε διαβάτας να σπεύδωσι τó βήμα κατέρυθροι και κυρτούντες τó σώμα όπως κάλλιον προφυλάσσωνται άπ' αύτου.

Ο συνήθως γλαυκόχρους ούρανός μας, ήτο άπό τής προτεραιάς κεκαλυμμένος ύπό πυκνών μολυβδοχρόων νεφών, άτινα ώλισθαίνον μετ' ίλιγγιώδους ταχύτητος επί του ούρανίου θόλου, διακόμενα ύπό τής όρμητικής πνοής του Βορρά.

Αϊ Αθήναι κατά τήν ήμέραν εκείνην, παρουσίαζον σύνηθες πλήν άηδές θέαμα. Νέφη κονιορτου ούρανομήκη και πυκνά, ύψούμενα άπό του εδάφους ως άτμός άπό τής έπιφανείας ζέοντος ύδατος έκάλυπτον τó παν οι διαβάται παρουσίαζον όψιν άλευρωμένων ίχθύων. Εένος τις βλέπων μακρόθεν τó θέαμα, θά ένόμιζεν ότι ή πρωτεύουσα έγίνετο παρανάλωμα άδηράγου πυρός.

Είχα κατέλθει άπό πρωίως εις Πειραιά και έσκόπων φεύγων τήν πνιγηράν άτμοσφαιραν

τής πρωτεύουσας να μεταβώ εις Αίγινα, και διέλθω αύτόθι τήν πρώτην του έτους και τήν έορτήν των Θεοφανείων. Όποία όμως ύπήρξεν ή απόγνωσίς μου, όταν έμαθον παρά τινος λεμβούχου, σπεύσαντος, ένώ κατηρχόμην τās βαθμίδας του σιδηροδρομικού σταθμου, όπως λάβη εκ των χειρών μου τήν βαλίτζαν μου, ότι τó Γουδάκι, ή «Παπίτσα», τó «Κάρρο», αι «Σπέτσαι» τό . . . δια μυρίων προσωνομίων άποκαλούμενον τροχοφόρον άτμόπλοιον τής εταιρείας Γουδής ειχεν άπάρει πρό πέντε περίπου λεπτών.

Ανήλθον επί του Τράμ, παρακολουθούμενος ύπό του φλυαρούντος έτι λεμβούχου και πέντε ή έξ χαμινίων ζητούντων να άρπάσωσιν άπό των χειρών μου τήν βαλίτζαν μου και κατέλαβον μίαν θέσιν επί του όπισθίου έξώστου, καθόσον τó έσωτερικόν τής άμάξης ήτο κατειλημμένον ήδη ύπό των πρό έμού σπευσάντων.

Εισηρχόμεθα ήδη άπό τής όδου των εργοστασιών εις τήν παραλιακήν λεωφόρον Μιαούλη, διερχόμενοι πρό τής παραλής Τζελέπη και τής πλατείας Απολλωνος, όταν εκπληκτος παρατηρώ ότι τó τροχοφόρον άτμόπλοιον του Γουδής, χωρούν βραδέως, όπως εξέλητθ του στοιχου των πρό τής προκυμαίας προσωμισμένων άτμόπλοίων. Κατελήφθην ύπό άπεριγράπτου όργής και

— Κατγραμμένη λεμβούχε! έψιθύρισα μεταξύ των όδόντων μου, εάν σε ξαναύρω θά μου τó πληρώσης.

Ηδη διηρχόμεθα πρό τής Β. άποβάθρας κατήλθον και διηυθύνθην προς τās βαθμίδας Τó «Γουδάκι» συνεχώς μικρυνόμενον, με τους παφλάζοντας τροχούς του, όμοιάζον άληθώς προς τó στεγνόπονον εκείνο πτηνόν, ού τó όνομα τψ έδωκεν ό όχλος, εξηφανίζετο βαθμηδόν έντός πυκνής όμίχλης, αϊωρουμένης ύπέρ τήν έπιφάνειαν τής θαλάσσης.

Ισταμένη εκεί άγνοώ άπό πόσου χρόνου, με τήν βαλίτζαν μου ανά χείρας μη θέλων να προχωρήσω ούδέ κατά έν βήμα.

Ο Πειραιεύς, με τās εργοστάσιά του, με τήν καπνοϋ γαιανθράκων άπόζυσαν άτμοσφαιραν του, με τους πηγαίνοερχόμενους κατοίκους του, άπόκεντρος και έρμος ως χολερόβλητος πόλις, κατά τās ένδοτερα, βρωμερός και έλεινός κατά τήν παραλίαν του κεντρικού λιμένος, ούδέποτε μου ήρσε, ένώ άφ' έτέρου, ό νεφελώδης ούρανός του, ή ύγρα όμίχλη του, οι μέλανες εκ τής άνθρακοκόνεως όρόμοι του, και έν γένει ό συν-

δυασμός όλων εκείνων των έν Πειραιεί παρουσιαζομένων φαινομένων, άτινα προσδίδουσιν αύτψ μικρογραφικήν άποψιν βιομηχανου τινος πόλεως τής Αγγλίας, μου εξηρέθιζε τó νευρικόν σύστημα.

Αϊφνης του ληθάργου μου τούτου με εξήγειρεν ό ήχος του ώρολογίου του Δημαρχείου, σημαίνοντος τήν έννάτην τής πρωίως, τρυτοχρόνος δέ χείρ τις έτέθη θωπευτικώς επί τής δεξιάς μου ώμοπλάτης! έστράφην άμέσως εκπληκτος και παρετήρησα ένα των παιδικών μου φίλων, όστις με προσέβλεπε δι' έταστικού βλέμματος.

Όνομάζετο Κωνσταντίνος Δ. και ήτο άνθυποπλοίαρχος του πολεμικού ναυτικού. Έγνωρίζομεθα πρό πολλου καθ' ό διατελέσαντες συμμαθηταί άπό τής πρώτης τάξεως του Έλληνικού σχολείου μέχρι τής δευτέρας γυμνασιακής, έν τψ παιδαγωγείω Βουλγάρως! έκτοτε δέν επανείδομεν άλλήλους. Εκείνος άπήλθε των Αθηνών και μεταβάς εις Γαλλίαν, εισήλθε κατόπιν εξετάσεων εις τήν έν Borda ναυτικήν σχολήν των δοκίμων, εξ ής εξήλθε μετá παρέλευσιν τριών έτων ως σημαιοφόρος και μετ' ού πολυ κατετάχθη εις τó ναυτικόν μας.

Θεέ μου! πώς παρέρχονται τά έτη! ένθυμούμαι άκόμη, ότε μικροί όντες, έπαιζόμεν έντός του άχανούς, βαθυσκίου και πλήρους γηραιών όρουών και κυπαρίσσω περιβόλου του επί τής διασταυρώσεως των όδών Προαστείου και Σταδίου εκπαιδευτηρίου. Παρήλθον τόσα έτη καθ' ά έγνωρίζομεθα μόνον δια τής άλληλογραφίας ήν διετηρούμεν και των φωτογραφιών άς άντηλλάσσομεν ένίοτε.

Και τώρα τον επανέβλεπον, ύψηλόν, με εύρύ στήθος, φυσιογνωμίαν και άνάστημα άρρενωπόν και μύστακα μακρόν. Έφερεν έπιχαρίτως τήν στολήν του βαθμου του, με τó Δανικόν κασκέτο του, με τήν κομφώς προσηρμοσμένην ρεδεγκόταν του, με τās δύο του χρυσά γαλόνια επί των περιχειρίδων και τον ποδήρη του μαυδύαν έρριμένον επί των ώμων του.

— Τί θέλεις έδώ; μου ειπε, και παρατηρήσας τήν βαλίτζα μου για πού τόβαλες; προσέθετο.

— Ημουν για τήν Αίγινα; του ειπα και του άφηγήθην τās περιπετειάς μου.

— Τόσω τó καλλίτερο! ειπεν μόλις έτελείωσα τήν αφήγησίς μου! έρχεσαι στον Πόρο; εκεί είμαι τοποθετημένος; θά περάσομεν' ώραϊα.

Και χωρίς να μου δώση καιρόν να του άπαντήσω με ήρπασεν άπό του βραχιόνος και με

ώδηγησεν ἐντὸς πιλοπωλείου τινος κειμένου ὑπὸ τὸ Δημαρχεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀφῆκε τὴν βελίτζαν μου, μεθ' ὃ εἰσήλθομεν εἰς τὸ παρακείμενον καφενεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ κατηνκλώσαμεν ὀλόκληρον τὴν πρωτὴν ἀναμνησκόμενοι τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐγευματίσαμεν ἐντὸς ἐστιατορίου τινος καὶ μετὰ μίαν περίπου ὥραν εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς «Αἰγίνης», ἀτμοπλοίου ἐκτελοῦντος πλόα; μεταξύ Πόρου, Αἰγίνης καὶ Πειριαιῶς. (ἀκολουθεῖ)

ΝΑΥΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

BARCAROLLA (1)

Τώρα ποῦ προβάλλει τὸ χρυσὸ φεγγάρι,
Μέσα ἀπὸ τὸ κύμα, κόρη γελαστό,
Ἔλα 'στ' ἀπρογιάλι· ὁ καιρὸς φρεσκάρει,
Κι' ἔτοιμος νὰ φύγω τὸ κουπί βαστῶ.
Ἡ μικρὴ γουλέτα 'ς τὰ ἀνοιχτὰ προσμένει
Γύρω κυματάκια παίζουσαν χαριωπὰ
Ἔλα μέσ' 'ς τὸ κύμα κι' ἡ καρδιὰ μαθαίνει
Πάντα ν' ἀγαπᾷ, πάντα ν' ἀγαπᾷ!

Στὸ κλουβὶ κλεισμένο ξεψυχᾷ τ' ἀηδόνι,
Τ' ἄγριο λουλούδι γάστρα δὲν χωρεῖ,
Κι' ἡ ἀγάπη θέλει γιὰ νὰ μεγαλώνη,
Οὐρανὸ καὶ κύμα ἀτέλειωτο νὰ βρῆ.
Μέσα στὴ φουρτούνα ποῦ ἄγρια σφυρίζει
Ἡ καρδιὰ τοῦ ναυτῆ ἦσυχά χτυπᾷ,
Ὅμως ἡ ἀγάπη ὅταν τὴν φλογίζει,
Ξέρει ν' ἀγαπᾷ· ξέρει ν' ἀγαπᾷ.

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τὰ κύματα τῆς θάλασσας θεότρελλα παιδιὰ
Ποῦ μέρα νύχτα τρέχουνε, κι' ἀφρίζουν καὶ πηδοῦνε,
Χαρούμενα ξαπλόνουνε σὰν εὐρουν ἀμμουδιὰ.
Τὰ κύματα τῆς θάλασσας θεότρελλα παιδιὰ
Φέρνουν μαζὺ ἀπὸ τὸ πέλαγος δροσιὰ καὶ μυρουδιὰ
Κι' ἓνα τραγοῦδι μυστικὸ αἰώνιο τραγοῦδοῦνε·
Τὰ κύματα τῆς θάλασσας θεότρελλα παιδιὰ
Ποῦ μέρα νύχτα τρέχουνε κι' ἀφρίζουν καὶ πηδοῦνε.

N. Δαμιανός.

(1) (Τὴν ἀνωτέρω βαρκαρόλλαν παρεχώρησεν εὐμενῶς διὰ τὸν «Ψευτοκαπετάνιον» τοῦ κ. Γιαννῆ νάρου, ὁ βραβευμένος ποιητῆς κ. Δαμιανός).

ΜΑΡΩ ΚΑΙ ΓΙΩΡΓΟΣ

[ἢ κατάρα τοῦ γονιοῦ]

ΕΙΔΥΔΛΙΟΝ

— Καλὴ στράτα Γιῶργο!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια χαιρετοῦσαν οἱ χωριανοὶ τὸ Γιῶργο σὰν ξεκίναε νὰ πάη στὴ βοοκῆ.

Ὁ Γιῶργος ἦτανε ἀρφανὸ παιδί ἀπὸ μάνα καὶ πατέρα, τ' ἀγαποῦσε ὅλο τὸ χωρὸ γιὰ 'τανε πονετικὸ καὶ καλόψυχο παιδί· σὰν πέθαν' ὁ πατέρας του τ' ἀφῆσε 14 χρονῶ, καὶ κληρονομία μπόλικα θρέμματα μὲ τυροβόλια γεμάτα, καὶ καταπράσινα γιὰ βοοκῆ λιβάδια.

Ἦρχότανε κάθε πρωτὴ ὁ Γιῶργος στὴ βοοκῆ, ἄρμεγε τὸ πουρνὸ καὶ τὸ δειλινὸ τὸ γάλα, γέμιζε τὰ τυροβόλια· αὐτὴ 'τανε ἡ δουλιὰ τοῦ Γιῶργου.

Ἦτανε πρωτὴ πρωτὴ, τὸ χρυσαστέρι ἔσβυνε, πρόβαινε ἡ αὐγούλα χρυσοστεφανωμένη μὲ τὸ ῥοδόχρωμο φόρεμά της — λές νὰ ἦτανε πεντάμορφη νύφη· νὰ κι' ὁ ἥλιος πῶθγαινε καθάριος ἀπὸ τὸ γυαλὸ ποῦχε λουστῆ, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σφικταγκάλασμα τοῦ γυαλοῦ καὶ τοῦ 'ρανοῦ, κι' ἔριχνε τῆς ἀχτίδες του, κι' ἐκεῖνες σκορποῦσανε καὶ χρύσωναν πρῶτα πρῶτα τὴ κορφή τοῦ βουνοῦ, κι' ἔπειτα γέρνανε καὶ χρύσωναν τοὺς κάμπους χαμηλά, καὶ τὰ ῥυάκια, ποῦ τρέχανε σὰν τὰ φεῖδια· καὶ μὲ τὰ διαματένια νεράτους παίζανε μὲ τὰ χορτάρια τὰ φυτρωμένα στῆς ἄκραις. Ὁ οὐρανὸς ἄρχιζε νὰ ντύνεται τὴ καταγάλανη φορεσιά του, καὶ τὰ πουλιὰ τινάζοντας τὰ πτερά τους πετοῦσανε ὀλόχαρα τραγυδῶντας στὰ κλαριά τὰ κεντημένα μὲ κάτασπρα μαργαριτάρια ἀπὸ τὴ δροσιὰ τῆς αὐγούλας.

Νὰ κι' ὁ Γιῶργος κρατῶντας τὴ γλυκῆ-φωνη φλογέρα του 'διγάει τ' ἀρνιὰ στὴ βοοκῆ καὶ στὸ δροσερὸ νερό.— Ἀμόλησε τ' ἀρνιὰ κι' ἦρθε νὰ ξαποστάση στὸ συνηθισμένο του πλατάνι, παίζοντας τὴ φλογέρα του καὶ βοηθῶντας τὰ πουλιὰ στὴ προσευχὴ τους.

Ἐκεῖ ποῦ καθότανε ὁ Γιῶργος, ἀκουμπισμένος κι' ἐνοιωθε τ' ἀρνιὰ ποῦ βόσκανε κάτου εἶδε νὰ διαβαίνει γρήγορη καὶ 'ντροπαλὴ πατῶντας τὰ χορτάρια τοῦ κάμπου— μίαν κόρη μὲ ὀλόξανθα μαλλιά, καὶ μὲ περίσσια χάρι χυμένα 'στοὺς ὦμους της, κρατοῦσε στὸ χέρι της λουλούδια τῆς ἀνοιξῆς· τὰ συμπαθητικὰ οὐρανόχρωμα μάτια της ἔκαμαν

τὸν Γιῶργο νὰ παραχτῆ καὶ ἡ καρδιὰ του νὰ χτυπᾷ ἄταχτα.

Νόμιε πῶς ἦτανε ὄνειρο, καὶ ἐπίστεψε πῶς ἦτανε ἄγγελος ποῦ ἀφῆσε τὰ οὐράνια καὶ κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ διαβῆ λίγες στιγμὲς, δὲν αἰσθανότανε πιά, ἔγυρε τὸ κεφάλι του στὸ κορμὶ τοῦ πλατανιοῦ καὶ ἔπεσε σ' ἓνα γλυκὸ λήθαργο

σηκώθηκε δὲν εἶδε τίποτε, ὁ ἄγγελος εἶχε πετάξῃ ψιλὰ στὴν ἀνέφελο κατοικιά του.

Ὁ κόσμος ἀπὸ 'κείνη τὴ στιγμή τοῦ φαινότανε ἀλλοιώτικος.

. . . Ἄρχισε νὰ σουρπῶνῃ καὶ νὰ προβαίνει ἡ νύχτα μὲ τὸ μαῦρο τὸ κεντημένο μὲ μύρια φεγγόβολα διαμάντια φόρεμά της· πῆρ' ὁ Γιῶργος τὴ στράτα νὰ 'μπῆ στὸ χωρὸ μὲ τὸ κοπάδι του, μὰ ὄχι σὰν πάντα χαρούμενος, φαίνότανε νάχε μεγάλη συλλοήσῃ γιατί δὲν ἀπαντοῦσε στὰ χαιρετίσματα τῶν χωριανῶν του.

— πρῶτοι αὐτοὶ πόνοι τῆς ζωῆς του—

Περνοῦσαν ἡ 'μέρες καὶ ὁ Γιῶργος ἦτανε πάντα συλλογιζόμενος κάποιον αἰσθημα κρυφὸ καὶ ἄγνωστο ριζομένο ἦτανε βαθεῖα στὰ σωθικά του, μὰ κάποτε φαινότανε γιὰ μιὰ στιγμή χαρούμενος, εἶχε μιὰ μικρὴ ἐλπίδα μέσα σ' ὅλη του αὐτὴ τὴ μοναχὴ δυστυχία, σὰν στὸ συνεφιασμένο οὐρανὸ τῆς νύχτας ποῦ κάποτε τὰ σύννεφα χωρίζουντε καὶ ἀφίνουνε μιὰ μικρὴ χαραμάδα καὶ φαίνεται ἓνα ἀστέρι νὰ λάμπῃ μοναχῶ, νὰ τρεμοσδένη—τί ώραία ποῦ λάμπῃ τ' ἀστέρι μέσα στὴ σκότεινα νύχτα!

Ὁ Γιῶργος μὲ τὰ ἴδια ὄνειρα καὶ τὸ ἴδιο παράπονο ἀποκοιμῶτανε — πάντα ὅμως εἶχε 'κείνη καὶ παρήγορη ἐλπίδα—καὶ ἔχναε καμιά στάλα τὸν πόνο του—γλυκειὰ ποῦνε ἡ ἐλπίδα μέσα στὴ δυστυχία—κάτι τοῦλεγε μιὰ φωνὴ ποῦνε πάντα μέσα στὰ σωθικά μας— μὰ δὲν μοιάζει τὴ φωνὴ ποῦ μιλάμε ὅλοι, ἀλοιώτικη εἶνε, τοῦλεγε πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ γλυκὰ ὄνειρα θὰ γινόντουσαν ἀλήθεια καὶ ἡ εὐτυχισμένη ἡμέρα σὲ λίγο θάφτανε.

— Καλὴ μέρα βοσκοπούλα.

— Ὡρα σου καλή.

— Χάρισέ μου τόνομά σου; κάτι νὰ σ' ἀρωτήσω.

— Μάρω μὲ φωνάζ' ἡ μάνα μου.

— Πές μου νὰ ζῆς πῶς διάβηκες τοῦτο τὸ λιβάδι μὲ δακρυομένα μάτια;

— Τ' ἀρνὶ μου ἔχασσ, κι' ἡ μάνα μου νὰ μὴ γυρίσω μοναχὴ μοῦπε στὸ χωρὸ τ' ἀρνὶ ἂν δὲν βρῶ, τὸ ζήτησα, γύρισα 'κείνη 'κεῖ τὴ βράχι, κατέβηκα στὸ λόγγο, στὴ βρεματιά καὶ περνῶ τώρα τοῦτο τὸ λιβάδι, μὰ δὲν τὸ βλέπω πουθενά.

— Πῶς λένε τόνομά σου.

— Γιῶργο.

— Νὰ ζῆς πές μου εἶδες πούθενά τ' ἀρνὶ στὸ λιβάδι, πῶς θὰ γυρίσω στὸ χωρὸ — ἡ μάνα μου! . . . ἡ μάνα μου!

Καὶ τῆς Μάρως τὰ μάτια μὲ δάκρυα βρεχούντουσαν καὶ κυλοῦσαν στὸ ἀγγελόπλαστο πρόσωπό της.

Ὁ Γιῶργος μαγεμένος καθόνταν βλέποντας τὴ Μάρω νὰ δακρύζῃ—Μάρω τῆς λέει— 'κεῖ κάτου εἶνε τ' ἀρνιὰ μου—τράβηξε πάρ' ἓνα καὶ φέρτο στὴ μάνα σου, καὶ πές της τὴ δῶρεσ τ' ἀρνὶ τὸ χαμένο. (ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΓΥΡΟΣ ΦΑΡΑΟΥΛΗΣ.

PARDON

Τοὺς Γάλλους τοὺς ἀγαπῶ διὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς μισῶ ὅμως δι' ἓναν, ὅστις ἐξουδετερεῖ πάντας τοὺς λοιποὺς.

— Ναι τοὺς μισῶ ὡς Γερμανοὺς καὶ ἐὰν μοῦ παρουσιάζετο περίστασις ἤθελον τοὺς ἐκδικηθῆ σκληρότατα.

Θέλιτε ἴσως γελάσει ὀπότεν μάθητε ὅτι τὸ αἷτιον τοῦ τοσοῦτου μου ἐναντίον τῶν ἱπποτικῶν καὶ εὐγενῶν Γάλλων μίσους δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἡ γαλλικὴ λέξις pardon καὶ ὅμως, πόσας ἀναμνήσεις κατὰ τὸ μάλλον πικρὰς δὲν φέρει εἰς ἕκαστον ἐξ ὑμῶν, καλοῖ μευ ἀναγνώσται καὶ ἀβραὶ μου ἀναγνώστριαι, ἡ ἀπλῆ καὶ δι-σύλλαβος αὕτη λέξις, ἡ λειποτακτήσασα οὕτως εἰπεῖν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ λεξικοῦ, ἡ ἐξελληνισθεῖσα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀχθοφόροι νὰ τὴν μεταχειρίζωνται ὡς τὴν κοινωτέραν τῶν ἐλληνικῶν λέξεων!

Πόσοι ἐξ ὑμῶν κατέστητε ἥρωες κωμικω-τραγικῶν σκηνῶν, πόσοι δὲν ἐκινήσατε τὸν γέλωτα τῶν περιέργων, ἐνεκεν παθημάτων διὰ τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα σας ἠθέλατε

φονεύσει, και όμως πρό τῆς ἀποτροπαίου ταύτης λέξεως ἐκούφατε τὸν ἀνύχνα ὡς δούλοι!

Εἰς πῶσον ἢ ποῖαν ἐξ ὑμῶν, δὲν ἔτυχεν οὐχὶ ἀπαξ, ἀλλὰ πολλάκις νὰ ἀγανακτῆσθε και καταρασθῆτε τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτοὺς Γάλλους ἐνεκεν τῆς ἀπαισίου ταύτης λέξεως!

Διέρχεσθε, καλέ μου ἀναγνώστα ἀμέριμνος ὁδὸν τινα τερετίζοντες τεμάχιον μελοδράματος, ὄνειροπωλοῦντες ἢ δεμβάζοντες, ὁπότεν . . . στήλη ἀκαθάρτου ὕδατος ριπτομένη ἀπὸ τινος παραθύρου ἀνωθὲν σας και ἀπὸ ἀγγείου ἀγνώστου χρήσεως . . . σὰς περιλούει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν και σὰς ἀφαιρεῖ, ὅλας σας τὰς σκέψεις, ὅλας σας τὰς ὄνειροπολήσεις, ὅλους σας τοὺς δεμβασμούς και . . . φρικτὸν εἰπεῖν, σὰς καταστρέφει τὰ μονάκριβὰ σας ἴσως ἐνδύματα ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶνε οὐδόλως ἀπίθανον νὰ εἴχατε στηρίξει τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας ἢ νὰ ἦσαν τὰ μοναδικὰ σας προσόντα πρὸς δολιότητα και ἀπόκτησιν πολυφέρνου τινὸς νύμφης! . . .

Ῥίπτετε βλέμμα τίγρεως ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου παραθύρου και βλέπετε καλοθεμεμένην και βροδόχρον ὑπηρετρίαν νὰ σας παρατηρεῖ χλευαστικώτατα και ἐὰν ἐν τῇ δικαίᾳ σας ἀγανακτῆσει ἀπορασίσητε νὰ κάμψετε παρατήρησιν τινα, θὰ σας ἀπαντήσῃ διὰ τῆς δισυλλάβου Γαλλικῆς λέξεως Pardon.

Πρέπει νὰ εἴσθε πολὺ κακοανατετραμμένοι, πολὺ ἀπαιτητικοί, ἀνευ τῆς παραμικρᾶς λεπτότητος, ἐὰν δὲν ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν γελιοῖαν ταύτην ἱκανοποίησιν και ἐὰν δὲν ἀναχωρήσῃτε ὡσαν βρεμμένη γάτα κλαίοντες τὰ καταστραφέντα ἐνδύματά σας και τὰς ὡς καπνὸς διαλυθεῖσας ἐλπίδας σας.

Πῶς; . . .

Ἔχετε στενά ὑποδήματα, εἴτε διότι θέλετε νὰ φαίνητε ὁ πούς σας κομψότερος πρὸ ὅσον εἶναι, εἴτε διότι ὁ ὑπόδηματοποιὸς σας κατεσκεύασε τοιαῦτα ἐξ ἀπροσεξίας. Βαδίζετε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προφυλάξεως, φροντίζοντες μὴ προσκόψητε εἰς λίθον τινὰ και σὰς πονέσῃ ὁ κάλος σας, ὅτε . . . ἀφρημένος τις ποιητῆς ἢ ξυλοσχίστης σας δίδει τοιοῦτον πάτημα, ὥστε ἀναγκάζεσθε ἐν μέσῃ ὁδῷ πληθούσῃ κόσμου, και ἴσως πρὸ τῶν βλεμμάτων τῆς ὠραίας σας νὰ χορεύσητε ἐκ τῶν πόνων τὴν τελευταίαν τοῦ συρμοῦ μαζούρκαν ἢ τὸ ἀρχαιότερον τῆς κτήσεως τοῦ κόσμου Καν-κάν.

Ὁ ἀφρημένος ἐκεῖνος δὲν ἀρκεῖται νὰ φύγῃ

σιωπῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ σας ἀποζημιώσῃ δῆθεν ἐξάγει τὸν πῖλόν του και σας λέγει μὸλις κρύπτων τὸ χλευαστικὸν του μειδίαμα . . . Pardon ὁ περίξ κόσμος, μὴ ἀντιληφθεῖς πόθεν προῆλθεν ὁ ἀπαισιος χορὸς σας, σὰς ἐκλαμβάνει εἴτε ὡς μεθυμένον εἴτε ὡς παράφρονα, ἢ ὠραία σας μένεα πνέουσα ἐναντίον σας ἀπέρχεται ἀφοῦ σας ρίψει βλέμμα μεστὸν περιφρονήσεως, ὅπερ δὲ φοβρώτερον, ἐὰν εὐρίσκεσθε εἰς Ἀθήνας δὲν εἶναι δύσκολον εὐήθης ἀστυφύλαξ νὰ σας συλλάβῃ ἐκ τοῦ περιλαίμιου ὡς τὸν ἔσχατον λωποδύτην και νὰ σας ὁδηγήσῃ εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα ὡς προξενήσαντα ταραχᾶς . . .

Ὅριστε; . . .

Ἐξέρχεσθε ὠραία μου ἀναγνώστρις ἐν τοῦ καταστήματος τῆς Madame δεῖνα, ὅπου εἴχατε μεταβῆ ὅπως παρατηρήσῃτε πῶς σας στέκει τὸ νέον σας φόρεμα τοῦ τελευταίου Παρισίου συρμοῦ, τὸ ὁποῖον μὸλις χθὲς σας ἠτοίμασε και τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι οὐδόλως παραδοξὸν νὰ χρεωσθῆτε εἰσέτι . . . Ἐξέρχεσθε λέγω πλήρης χαρᾶς και εὐτυχίας, διότι σας εἶπε ὅτι εἴσθε κομψοτάτη, βαδίζετε μετὰ χάριτος και προσπαθεῖτε νὰ ἐλκύητε τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν. Τείνετε εὐχαρίστως τὸ οὖς, ὅπως ἀκούσητε τὰς πανταχόθεν ριπτομένας ὑμῖν ὡς βέλη κολακευτικᾶς λέξεις, ἔστω και ἐὰν ἐκ μερικῶν τούτων προσβάλητε κατὰ τι και ἡ αἰδῶ σας . . . ὁπότεν . . . ὦ σειρήνες! τέρας ἀνθρωπόμορφον, ἀγροῖκος και τυφλὸς τις σας κρημνίζει ἐκ τοῦ ὕψους τῆς μακαριώδους εὐζαιμονίας σας πατῶν ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ λαμπροῦ σας φορέματος και μεταβάλλων εἰς εὐτελῆ βράκχ, ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἐτι λεπτῶν ὑπερηφανεύεσθε τόσον και τὸ ὁποῖον σας καθίστα τὴν εὐτυχεστέραν τῶν θνητῶν.

Ῥήγνυτε φωνὴν ἀπελπισίας και φρίκης και ὡς σερόντο τῆς φωνῆς σας, σας ἀπαντᾷ ἐκεῖνος ἀπερχόμενος . . . Pardon, χαίρων ἐνδομύχως διότι εἶδε και διότι ἔκαμε και ἄλλους νὰ ἴδωσι τὴν τορνευτὴν σας κνήμην, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον μὰ τὴν Ἀφροδίτην δὲν ἠθέλατε δυσαρστηθῆ, ἐὰν δὲν ἐσκέπτεσθε ὅτι κατεστράφη τὸ θαυμάσιον φόρεμά σας, ὅτι συνεπεία τούτου θὰ χάσῃτε τὸν προσεχῆ χορὸν και ὅτι ἡ Madame δεῖνα δὲν ἀνέχετε πολλὰ . . . χρέη!

Τί εἶπατε; . . .

Τέλος, πῶς θὰ σας φανῇ, ἐὰν και ἐγὼ κατόπιν τῆς μακρᾶς και ἀνουσίου ἴσως φλυαρίας μου, ζητήσω παρ' ὑμῖν οὐχὶ ἐν, ἀλλὰ Mille pardon, ἐὰν σας ἐξάλησα, και τοῦτο, διότι και

ἐγὼ ὡς ἀνθρωπος και μάλιστα ὡς Ρωμῆος ὑποπίπτω εἰς ἀμαρτήματα τὰ ὁποῖα ἐνδομύχως ἀποστρέφομαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Β. ΤΕΡΖΑΚΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἰάπωνες ἄγριοι.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι παραδοξότερον τοῦ τίτλου. Μία ἐκ τῶν συγχρόνων ἀγρίων φυλῶν τῆς γῆς εὐρίσκεται ὄντως και εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἰαπωνίας.

Ἄν ἡ Μεγάλῃ αὐτῇ Βρετανία τῆς ἀπωτάτης Ἀσίας ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῆται ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐθνῶν τοῦ μέλλοντος ἂν ἦναι πιθανὸν νὰ ἐπαληθεύσουν οἱ λόγοι τοῦ Ἰάπωνος πρωθυπουργοῦ Ἰτο, καθ' ὅσον θὰ ἔλθῃ ἡμέρα «καὶ ἐγγὺς ἐστίν», ὅτε και ἡ ὑπ' αὐτὸν μεγάλη δύναμις θὰ εὐρεθῇ εἰς θέσιν ν' ἀποστέλλῃ εἰς ἕωρῶπιν πολεμικὰ πλοῖα πρὸς ἐπίδειξιν και ἐπιβολὴν τῶν ἀπαιτήσεών της, δὲν ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι και δυνατόν μεταξὺ τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ προσεχούς μέλλοντος νὰ ζῆ και φυλῆ εἰς πληρὴν εὐρισκομένη ἀγριότητα.

Ἡ φυλὴ αὕτη ὑπάρχει ὄντως και ἀποτελεῖ μάλιστα ἐν ἀπὸ τὰ προβλήματα τῆς ἀνθρωπολογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ Ἀἰνώ, οὕτως ὀνομάζονται οἱ ἄγριοι Ἰάπωνες — εἶναι μία ἐκ τῶν ἀσιατικῶν φυλῶν, τῶν ἀπομεινῶν μακρὰν τῆς ἐπιρρείας παντὸς πολιτισμοῦ, και ἀποτελεῖ ἐν Ἰαπωνίᾳ ὅ,τι περίπου παρ' ἡμῖν οἱ Ἀθίγγανοι λαοὶ τούτεστι προωρισμένοι φύσει νὰ ἐξαφανισθῶσιν τελείως πρὸ τῆς παμφάγου παλιρροίας τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Ἀἰνῶ εἶναι σχεδὸν εὐρωπαϊκά, και παρουσιάζουν τρίχωμα ἐκτάκτως ἀφθονον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέναντι τῶν ἀσιατικῶν, και δὴ τῶν μογγολικῶν φυλῶν, ἀποτελεῖ τοιαύτην ἀντίθεσιν ὥστε δικαίως ὑπετέθη ὅτι οἱ ἀγνώστου καταγωγῆς οὗτοι προϊστορικοὶ τῆς Ἰαπωνίας κάτοικοι προῆλθον ἐξ ἄλλης ἡπείρου, ὅτι εἰσὶ κλάδος ἀπ' εὐθείας ἔλκοντες τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τῆς Κανακασίας φυλῆς.

Τὸ ἀνάστημά των εἶναι βραχύ, τὸ δὲ

χρῶμά των βαθὺ μελάγχρον, ὑπενθυμίζον μᾶλλον Ἀλγερίνους παρὰ Ἀσιανούς. Τὰ μῆλα τῶν παρειῶν των δὲν εἶναι ἐξωγκωμένα, και οἱ ὀφθαλμοὶ των δὲν εἶναι ἐπικλινεῖς· ἡ δὲ βίς αὐτῶν εἶναι μακρὰ και περατοῦται εἰς σφαιροειδῆ ἀπόφυσιν.

Και κατ' ἠθικὴν δὲ διάπλασιν διαφέρουν πολὺ τῶν μογγολικῶν φυλῶν. Ἡ δολιότης και ἡ ὑποκρισία, τὰ δύο ταῦτα προσόντα τῶν ἀσιατικῶν λαῶν, εἶναι παντελῶς ξένα παρὰ τοῖς Ἀἰνῶ. «Οὐδα-

Πολεμιστῆς Ἀἰνῶ ὁδηγῶν τὴν ἱερὰν ἄρκτον.

μου ἀπὸντησα λαμπρότερον λαόν» λέγει που ὁ Κρούζενστερν. — Ἡ συμπεριφορὰ των εἶναι ἐκτάκτως εὐγενής, και δὲν θεωροῦσι τὴν γυναῖκα ὡς res, ὅπως οἱ λοιποὶ ἀσιατικοὶ λαοί, ἐδῶ ὁ ἀνὴρ εἶναι πατὴρ και σύζυγος, οὐδέποτε δὲ ἀφέντης.

Ἡ ἀγρία αὕτη φυλὴ ζῆ διὰ τῆς θήρας και τῆς ἀλιείας. Ἡ γεωργία λέγουν οἱ Ἀἰνώ εἶναι ἔργον ἀνάξιον ἀνθρώπου. Περὶ ἀνθρωποφαγίας ὁμιλοῦν μετὰ φρι-

κως, καίτοι είναι σχεδόν αποδεδειγμένον ὅτι πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου ἐγκατέλιπον τὸ ἀποτρόπαιον αὐτὸ ἔθος, ὅπερ τόσον ἀπαισιῶς χαρακτηρίζει τοὺς Νιάμ—Νιάμ καὶ τοὺς Μομβουττοῦ.

Κατὰ διέτιαν οἱ Αἰνώ ἔχουν τὸ περιεργον ἔθος τῆς ἀνακρυψέως θεοῦ μιᾶς ἄρκτου, ἣν συλλαμβάνουν καὶ ἀνατρέφουν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας. Πιστεύουν πρὸς τούτοις ὅτι ἐνυπάρχει ψυχὴ εἰς ἅπαντα τὰ προϊόντα τῆς φύσεως. Ἐὰν δώσπτε καὶ ἓνα ἐξ αὐτῶν ν' ἀκροασθῆ τὸ τικτὰκ τοῦ ὠρολογίου σας καὶ τὸν ἐρωτήσπτε τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα, θὰ σᾶς ἀποκριθῆ:

— «Κ α μ ο ὤ ι!» δηλαδὴ... πνεῦμα

Γυνὴ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Αἰνῶ.

Ἡ ψυχὴ κατ' αὐτοὺς μετὰ θάνατον μεταβαίνει εἰς τὸ πᾶν ο κ ο τ ᾶ ν (κάτω κόσμον). Ἄλλ' ἢ ἀθανασία αὕτη δὲν εἶναι προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου μόνον. Ἀπολαμβάνουσιν αὐτοῦ καὶ ὁ λέων καὶ ἡ ἄρκτος καὶ ἡ φώκη, τῶν λοιπῶν ζῶων μὴ ἔχόντων κλῆρον ἐν τῷ Αἰναϊκῷ παραδείσῳ.

Ἡ ἐνδυμασία των εἶναι ἀπλουστάτη, ἡ δὲ διακόσμησις των ἀπλῆ ἐπιστιγματίσις τοῦ δέρματος παρὰ ταῖς γυναίξι ἰδίως περίξ τῶν χειλέων καὶ εἰς τοὺς βραχίονας.

Οἱ Αἰνώ σήμερον ἀνέρχονται μόλις

10 ἕως 15 χιλιάδας ψυχὰς καὶ ζῶσι πρωτογενῶς, μακρὰν πάσης ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Ἰαπώνων ἰδίως εἰς τὴν νῆσον Ἰέσο καὶ τὰς Κουρίλας. Ἐλάχιστοι αὐτῶν ἀντιπρόσωποι ἀπαντῶσι καὶ εἰς τὴν περιλάλητον νῆσον Φορμόζαν, μιγάδες δὲ τινες τύποι καὶ μετὰ τῶν κατωτέρων στρωμάτων τοῦ Ἰαπωνικοῦ ὄχλου, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ δύο οὔτοι διάφοροι ἀλλήλων λαοὶ εἶχον ἔλθει εἰς ποιάν τινα ἐπιμιξίαν (1).

Ἦλ. I. Οἰκονομόπουλος.

(1) Πλειότερα περὶ τοῦ περιέργου τούτου λαοῦ ὄρα ἐν τῷ ἐμῷ ἔργῳ «Οἱ Ἄγριοι Λαοὶ», ἐκδοθέντι ὑπὸ Γ. Φέξη. Σελ. 460—468.

ΕΡΩΣ

ΓΑΜΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Σκέψεις καὶ Γνώμαι διασήμων ἀνδρῶν.

Ὁ Ἔρως ἀνάπτει πολλάκις φλόγα μεγαλύτεραν τοῦ Βεζουβίου, διὰ τῶν ἀκρίτων ὀρμῶν του, ὡθεὶ τὴν νεάνίδα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρῶαν οἰκίαν, καὶ τὴν σύζυγον τὴν συζυγικὴν παστάδα.

Θεόκριτος.

Δὲν εἶνε τις διόλου φίλος γυναικὸς ἥς δύναται νὰ ἦνε ἐρωμένος.

Βαλζάκ.

Ὁ ἔρως εἶνε παῖς ὃν πρέπει τις πάντοτε νὰ προσέχη μὴ ἀπολεσθῆ· εἶνε κακότροπος τυφλὸς· ὅστις δὲν ἐπιζητεῖ ἄλλο ἢ νὰ ἐξωρεύῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὁδηγοῦ του διὰ ν' ἀποπλανηθῶσιν ἀμόφτεροι.

Βόσεν.

Ὁ ἔρως κατοικεῖ τὰς ὠραιότερας ψυχὰς, ὡς ὁ σκῶληξ προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ κάλυκος τοῦ ὠραιότερου ῥόδου.

Σαίκοπηρ.

Μὴ κολακεύεσαι, ἐὰν ἀγαπᾶσαι παρὰ γυναικὸς ἀγαπώσης πολὺ ἑαυτήν.

Πυθαγόρας.

Αἱ περισσότεραι τῶν γυναικῶν θεωροῦσι

ΡΗΝΑ Η ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΩΤΙΣΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ἐπαινεθὲν εἰς τὸν Ῥετοίνειον διαγωνισμόν.

(Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω περικοπὴν ἐκ τῆς α' πράξεως ἣν μᾶς ἐπέμψεν ὁ φίλος ποιητὴς τοῦ ἔργου, κ. Γεώργιος Ἀσπρέας).

Ρήνα. Μοῦ φάνηκε πῶς ξύπνησα
Πῶς βρέθηκα σὲ μέρος
Θαμπὸ θαμπὸ κι' ἀνώμαλο...
Ἐπάταγα σὲ βράχους
Τὰ πόδια μου ξεπόλυτα
Τὰ τρώγανε τ' ἀγκάθια
Καὶ τὰ μαλλιά μου ξέπλεγα
Ριχμένα ὡς τὸ χῶμα
Πιανόντουσαν στὰ ξέσκληρα
Τῶν βράχων βρακανίδια ..
Δὲν ἤξερα ποῦ ἤμουνα
Ἐκεῖνο κῆ τὸ μέρος
Φαινότανε στὰ μάτιά μου
Σὰ χάρου κατακόμβη ..
Περπάταγα λαχταριστὰ
Τὰ πόδια μου πονοῦσαν
Σὲ κάθε βῆμα κι' ἄφηνα
Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά μου τοῦφες...
Σὲ κάθε βῆμα πόνανα
Μοῦ κόβανε τῆς σάρκες
Ξερὰ ἀγκάθια μυτερά,
Περπάταγα, περπάταγα
Ἄπελπισμέν' ἢ δόλια
Δὲν εὐρισκα διέξοδο.
Μὰ ἔαφνου.. ἀνατριχίασα
Τὰ χέργρια τεντωμέ:α
Καθὼς τὰ εἶχα ἢ δύσμοιρη
Τὰ πιάσανε δύο χέργρια
Σὰν πάγος κρύα, καὶ σκληρὰ
Σὰν ξύλα, σὰ λιθάρια.
Ἐπίαστηκ' ἡ φωνὴ μου
Ἡ γλῶσσά μου ἐκόλλησε
Ξεράθηκ' ὁ λαιμὸς μου.
Τὰ χέργρια 'κεῖνα μέσερναν
Μ' ἐσοῦρνοναν ὀλονένα
Καὶ γὼ βουβὴ ἀκλούθαγα.
Ἐπάψανε τὰγκάθια
Τὰ βράχια ἐχαθήκανε
Καὶ ἔαφνου, 'κεῖ ποῦ ἤμουνα
Τρελλὴ ἀπ' τὴ τρομάρᾳ
Σταθήκαμε...

Μῆτρος. Χριστέ μου !...

Ρήνα. Τὰ σκότνη λίγο σχίστηκαν
Καὶ εἶδα... Παναγιά μου..

τὸν ἔρωτα ὡς διασκέδασιν, ἐπιδίδωνται προσωρινῶς εἰς ταύτην ἀλλὰ δὲν ἀφωσιούνται ἐξ ὀλοκλήρου.

Κα Λαμβέρτ.

Δεκαοκταέτης λατρεύει πάραυτα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του, εἰκοσαέτης, ἀγαπᾷ τριακονταέτης ἐπιθυμεῖ καὶ τεσσαρακοντούτης σκέπτεται.

Πῶλ-δε-Κόκ.

Εἰκοσαέτις, ἐπιζητεῖ τὴν εὐτυχίαν ὡς ὁ τυφλὸς ἄουλον.

Ἄδρ. Δουπουί.

Αἱ καρδίαι τῶν ὠραίων γυναικῶν ὡς τὰ ζαχαρικά τοῦ νέου ἔτους, περιβάλλονται δι' αἰνίγματος.

I. Πετί-Σέν.

Ὁ στηθόδεσμος τῆς γυναικὸς τῆ ἦνε τόσῳ ἀναγκαῖος ὅσῳ καὶ ἡ προσποίησις.

Καρὸλ. Λεμέλ.

Οὐδεμία γυνὴ ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξε πιστὴ βεβαίως δὲν ἠπίστησε διὰ τῆς σκέψεως τοῦλάχιστον.

Διδιρότος.

Τὸ μόνον μέσον νὰ καταπαύσῃ ὁ ἔρως εἶνε ἡ πλήρωσις τῶν πόθων τούτου.

Μιραβῶ.

Ἀγαπῶσι πλειότερον τὴν εἰκόνα ἢ φαντάζονται ἢ τὸ ἀντικείμενον μεθ' οὗ τὴν προσομοιάζουσι, ἐὰν ἔδλεπον τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης, ἀκριβῶς ὅ,τι εἶνε, δὲν θὸ ὑπῆρχε ἔρως ἐν τῇ γῆ. Ὅταν παύσωσι νὸ ἀγαπῶσι, τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον μένει τὸ αὐτὸ ὡς καὶ πρότερον ἀλλὰ δὲν φαίνεται τὸ ἴδιον. Ὁ πέπλος τῆς γοητείας πίπτει καὶ ὁ ἔρως λειποθυμεῖ.

I. I. Ρουσσῶ.

Οἱ περισσότεροι εἰρηνικοὶ σύζυγοι θὰ ἔπαυον τοῦ νὰ ἦνε τοιοῦτοι ἐὰν ἡγάπων ἀκόμη; ἢ μετριπάθεια αὕτη γεννᾶται ἐκ τῆς ἀδιαφορίας των.

Ἄδρ. Δουπουί.

Σύζυγος ἐπιδεικνύων πολλάκις τὴν γυναικᾶ καὶ τὸ βαλάντιον, ἐκτίθεται ἔστιν ὅτε εἰς τὴν αἴτησιν δανείου.

Φραγκλίνος.

Ὁ συζυγικὸς δεσμὸς εἶνε πολλάκις τόσῳ σφιγκτὸς ὡστε πληγώνει τοὺς συνδεδεμένους.

Φ. Βαρέν.

Τὴ μάνα... τὸν πατέρα μας
 Νὰ στέκονται σιμά μου
 Κουφάργια μαῦρα σκελετοὶ
 Γυμνοὶ ξεσαρκωμένοι

.....
 Τὰ δυνὸ μου χέργια ἄπλωσα
 Γιὰ ν' ἀγκαλιάσω, Μῆτρο
 Τὴ μάνα.. τὸν πατέρα μας...
 δὲν μπόρεσα ἢ δόλια.....
 Ἐτραβηχτίκαν, Μῆτρό μου
 Τὰ κόκκαλά τους τρίξαν
 Καθὼς χαλάζι ξαφνικὸ
 Σὲ καλαμιές ἐπάνω...
 Τεντώσανε τὰ χέργια τους
 Στὸ λόγγο κείθε κάτω ..
 Ἐτύραξα... τρεμθάμπε
 Χλωμὴ ἢ χαραυγοῦλα
 καὶ εἶδα, Μῆτρο...

Μῆτρος (ἀγωνιῶν)

Ρήνα.

...Τὸ Στέφο... ποὺ ῥοδόλαγε
 Σὲ ἀφρισμένο ἄτι,
 Ντυμένος χρυσοκέντητα...

Μῆτρος.

Κατάρα !...

Ρήνα.

...Τὸ Στέφο... Τοῦρκο μῆτρό μου
 Τὸ Στέφ' ἀτιμασμένο
 Νὰ ῥοβολᾷ τ' ἄτι του
 Σὲ χριστιανοὺς ἀπάνω

Μῆτρος.

Τοῦρκο τὸ Στέφο;...

Ρήνα.

Μῆτρό μου
 Τὸν εἶδε ἡ ψυχὴ μου.

Μῆτρος. Ὁ Στέφος πάει, πόθανε ! ..

Ρήνα. Τὸν ἄρπαξαν παιδάκι...
 Δὲν συλλογιέσαι, Μῆτρό μου;
 Ἐνα παιδί τί ξέρει;

Μῆτρος. Σώπαινε, Ρήνα, σώπαινε ..

Τοῦρκος ὁ Στέφος; ... ἄ...
 Ἐγὼ, ἐγὼ, τὰ χέργια μου
 Τὸν σφάζουν τὸν προδότη !..

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἐπὶ προχθὲς ἔκαμε ἑναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων θεάτρου τοῦ κ. Χαραμῆ διὰ τῆς Κεβαλερίας Ρουσικάνας. Ἡ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ θιάσου γενικὴ ἐντύπωσις τοῦ κοινοῦ ὑπῆρξεν ἀρίστη. Ἀπὸ τοῦ θεάτρου τούτου προσεχῶς θέλει διδαχθῆ ἡ

ΕΛΒΙΡΑ ΜΑΡΑΣΣΟ

Πρώτη ἱππεύτρια τοῦ Ἰπποδρομίου Τσόχα

«Πιεραὲν» νέον κωμειδύλλιον τοῦ συναδέλφου κ. Κ. Γιολδάση.

Ἡ Ἑλλάς κατὰ νόμου

εἰς 16 πίνακας εἰς τρία χρώματα μετ' εἰκόνων, τύπων ἀπόψεων, στατιστικῶν πινάκων, ἱστορικῆς, γεωγραφικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς περιγραφῆς. Ὑπὸ Ἡλία Ι. Οἰκονομοπούλου.

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος πίναξ, τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πωλεῖται δὲ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ **δραχμῆς.**

^ἢ ἑκάστης

ΑΝΤ. Β. ΤΕΡΖΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑΙ ΜΟΛΥΒΙΕΣ
 ΛΥΜΠΕΡΙΟΥ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ